

"סוד החשמל"

אחרי כ"ן תורת הנצחה לתורת הנסתר

ד"ר מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת קדושים ה' אלפים תשע"א "תעוררו את האהבה עד שתחפץ", [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

"וְאֵהְבֵת לְרַעַךְ כְּמוֹךְ" הַתְּבַטְלוֹת לַה'

וכשכונאבת יד אחת כל הגוף כואב, כך כשיהודי חוטא כל ישראל ערבים לתקונו, דכלם הם יחידה אחת.

מוֹבָא ב'תניא' (פ"ב) וְהָנָה עַל יְדֵי קִיּוּם הַדְּבָרִים הַלְהִיּוֹת גּוּפוֹ נִבְזָה וְנִמְאָס בְּעֵינָיו, רַק שְׂמִיחָתוֹ תַּהֲיֶה שְׂמִיחַת הַנְּפֶשׁ לְבִדְהָ, הַרִי זֶה דֶּרֶךְ יִשְׂרָאֵל, לְבֹא לְיַדֵּי קִיּוּם מִצְוֹת "וְאֵהְבֵת לְרַעַךְ כְּמוֹךְ", כִּי מֵאַחַר שְׂגוּפוֹ נִמְאָס, וְהַנְּפֶשׁ וְהַרוּחַ מִי יוֹדֵעַ גְּדֻלָּתוֹ, וְיִמְעַלְתָּן בְּשִׂרְשׁוֹ, וּמְקוֹרָן בְּאַלְקִים חַיִּים, בְּשִׂגְמֵ שְׂכָלָן מִתְאַיְמוֹת, וְאָב אֶחָד לְכָלָנָה, וְלָכֵן נִקְרְאוּ כָּל יִשְׂרָאֵל אַחִים מִמֶּשׁ מִצַּד שִׂרְשׁ נִפְשָׁם בְּה' אֶחָד. רואים שהטעם ל'וְאֵהְבֵת לְרַעַךְ כְּמוֹךְ" הוא שכלם שיכים לשרש אחד. וכן מצינו ב'תניא' (אגה"ק לא) כָּל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל נִקְרְאוּ בְּחִינַת אֵיבְרֵי דְשִׁכְנֵתָא, הַנִּקְרְאוֹת בְּשֵׁם לֵב וְכוּ', כְּאֲשֶׁר כָּל הַנִּשְׁמוֹת דְּבוֹקוֹת וּמְקַשְׁרוֹת יַחַד אֲזִי סָבוּב וְהַלּוֹךְ הַחַיּוֹת וְהַשְּׂפָעָה סָבוּב לְקִשְׁרָא וְלַחֲבַר כָּלָן לַה' אֶחָד, וְלִדְבָקָה בּוֹ. רואים שכל נשמות ישראל הן בחינת גוף אחד שבתוכו שורה השכינה. והאדם צריך לחוש שאם אצל זולתו יותר טוב בכל ענין, גם אצלו יותר טוב, בדגמת גוף עם איברים בריאים שהחיות בכל הגוף זורמת היטב.

וְכֵן נראה לבאר הגמ' (פסחים ח.) צְדִיקִים דּוֹמִים בְּפָנֵי הַשְּׂכִינָה כְּגֵר בְּפָנֵי הָאֲבוּקָה. דָּנָר שְׂבָא בְּמַגֵּעַ עִם הָאֲבוּקָה, אֵין לוֹ מִצִּיאוֹת עֲצָמִית כָּלָל, אֶלָּא נִכְלָל, וּמִתְבַּטֵּל בְּאֲבוּקָה, וְכֵן הַצְּדִיקִים הֵם כְּגֵר בְּפָנֵי הָאֲבוּקָה.

מוֹבָא ב'אוצרות חיים' להאריז"ל (שער הנקודים פרק ט) שבתחלה בזמן שבירת המלכים היו האורות קרובים אל הפלים שנשברו להאיר להם, וכשמצאו האורות כלים אחרים באצילות להתקשר אתם, התרחקו מהפלים שנשברו לתועלת והנאת עצמם כבניכול, ומוסיף שם שאם היו יודעים האורות שהפלים השבורים יהיה להם הפסד גדול, היו נשארים במקומם להאיר להם, ולא היו עוזבים אותם, אלא שיצדעו שהפלים השבורים ימשיכו לקבל את האורות דרך אחרים, לכן עלו לתועלת עצמם, נראה דבני ישראל שצריכים לדבק במדותיו של הקדוש ברוך הוא יכולים ללמד מזה הלכה למעשה, אף על פי ש'וְאֵהְבֵת לְרַעַךְ כְּמוֹךְ", אם אדם רוצה לעזוב מקומו לטובת הנאתו ועלייתו הרוחנית, מתר לו לעזוב את המקבלים ממנו אם הם ימשיכו לקבל את ההשפעה דרך אחרים, ולא יהיה להם הפסד גדול, ובאופן אחר אסור.

נִרְאָה דלכּוֹן מְנִיחִים תְּפִלִּין שֶׁל יָד בְּבִשְׂרׁ הַתְּפוּחִים שְׂבַעֲצָם, כְּמוֹבָא בְּשׂוֹרָע (או"ח כז, א) דְּבַלְעַמַּת זֶה עֲשׂוֹ מְקוֹם זֶה לְעִבּוּדָה זְרָה שֶׁל "כְּחֵי וְעֵצָם יָדִי", עַל יְדֵי שְׂמִיחָתוֹ הַשְּׂרִירִים שְׂבַמְקוֹם זֶה, וְזֶה מְסַמֵּל גְּבוּרָה וְיִשׁוּת, לְכֵן מְנִיחִים תְּפִלִּין שְׂבָהֶם יֵשׁ פְּרֻשֶׁת שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, בְּמְקוֹם זֶה, לְסַמֵּל שְׂה' אֶחָד, וְאֵין לָנוּ שׂוּם כַּח וְיִשׁוּת עֲצָמִית כָּלָל. עֵין בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֵּל אוֹת' שֶׁהִבְאֵנוּ שְׂמִצָּאוּ בְּפִירְמִידוֹת בְּמִצְרַיִם שֶׁלְּפָרְעָה

מוֹבָא ב'תניא' (כ' ומ"ב) שֶׁהַבְּדֵל בֵּין הַמִּצְבָּ שֶׁלְּפָנֵי הַבְּרִיאָה, לְמִצְבָּ שֶׁאַחַר הַבְּרִיאָה, שֶׁלְּפָנֵי הַבְּרִיאָה הִיָּה הַכֹּל אַחְדוּת ה' גַּם בְּגִלּוּי, וְלֵאחֶר הַבְּרִיאָה יֵשׁ אֵת עֲנֵן הַצְּמִצּוּם, וְאֵף עַל פִּי שְׂגָם עֲכָשׁוּ כְּלָפֵי שְׂמִיָּא אֵין שׂוּם שְׂנוּי, כְּמוֹ שְׂכֶתוּב (מלאכי ג, ו) "אֲנִי ה' לֹא שְׁנִיתִי" וְהַכֹּל אַחְדוּת ה', בְּכֹל זֹאת, כְּלָפֵי הַנִּבְרָאִים יֵשׁ שְׂנוּי, שְׂאֲצֵלִם יֵשׁ צְמִצּוּם בְּהַתְּגַלּוֹת ה'. נִרְאָה דְּדָבָר זֶה נִרְמַז בְּבִרְכַּת הַחֲמָה וְהַלְבָּנָה שְׂמִבְּרָכִים עַל מוֹלַד הַחֲמָה וְהַלְבָּנָה, דְּעַל פִּי הָאֲסֶטְרוֹנוֹמִיָּה הַגְּשָׁמִית הַחֲמָה וְהַלְבָּנָה נִמְצְאוּ כָּל הַזְּמַן בְּאוֹתוֹ מִצְבָּ וְאֵין אֲצֵלִם בְּחִינַת לְדָה, וְרַק בִּיחֹס לְנִבְרָאִים זֶה נִרְאָה כְּאֵלוֹ יֵשׁ לְדָה אֲצֵלִם כְּתוֹצָאָה מְעַמִּידָתָם מוֹל כְּדוֹר הָאָרֶץ, וְרוֹאִים שֶׁהַמִּצְבָּ בִּיחֹס לְנִבְרָאִים הוּא הַמִּצְבָּ הָאֲמִתִּי שֶׁל הָעוֹלָם מִלְשׁוֹן הָעֵלֶם, וְהוּא הַמִּצְבָּ הַקּוֹבֵעַ, וְיֵמָּה שְׂלֹא נִרְאָה כְּלָפֵי הַנִּבְרָאִים אֵין לוֹ שְׂיָכוֹת לְגַדְרֵי הָעוֹלָם וְהַהֲעֵלֶם.

נִרְאָה לְפָרֵשׁ הַכְּתוּב (חבקוק ב) "צְדִיק בְּאִמוּנָתוֹ יַחֲיֶה" הַצְּדִיק הָאֲמִתִּי דְּלִית לִיָּה מְגִרְמִיָּה כְּלוּם, וְנִמְצָא בְּשִׂפְלוֹת הָאֲמִתִּית, וּמִשִּׁיג בְּבִרְוֹר שֶׁהַכֹּל בָּא מֵאֵתוֹ ית', וְאֵין כָּלֵל מִשְׁגַּ שֶׁל אֲנִי, וְשֶׁל יִשׁוּת עֲצָמִית. וְכֵמוֹ שְׂכֶתוּב אֲצֵל מִשֶׁה וְאֶהְרֵן שְׂאֲמָרוֹ (שמות טז, ז) "וְנַחֲנוּ מָה". נִשְׂאֵלֶת הַשְּׂאֵלָה עַל כֵּן, לְכַאוֹרָה מְדַרְגָּה זֹה יְכוּלָה לְהִבִּיא אֵת הָאָדָם לְחֹסֶר מְנוּחָה שְׂאֵין לוֹ כְּלוּם, אֲמַר הַכְּתוּב "צְדִיק בְּאִמוּנָתוֹ יַחֲיֶה" שֶׁהַצְּדִיק מֵאֲמִין בְּאִמוּנָה שְׂלֵמָה, שְׂה' הוּא מְקוֹר הַטּוֹב, וְנִמְשִׁיךְ תְּמִיד לְעוֹלָם וְעַד לְתַת רַק טוֹב, אֲמוּנָה זֹה מַחִיָּה אֵת הַצְּדִיק, וְנוֹתְנָת לוֹ מְנוּחָה, וְעַל כֵּן צְדִיק בְּאִמוּנָתוֹ יַחֲיֶה.

וְכֵן נראה לבאר הכתוב (ויקרא יט, יח) "וְאֵהְבֵת לְרַעַךְ כְּמוֹךְ אֲנִי ה'", דְּלְכַאוֹרָה אֵיךְ שִׁיךְ שְׂאָדָם יֵאָהֵב בְּאֲמַת אֵת הַשְּׂנִי, כְּמוֹ שְׂאוּהֵב אֵת עֲצָמוֹ, אֶלָּא אִם אָדָם מִתְבַּטֵּל לַה' לְגִמְרֵי, עַד שְׂאֵין לוֹ יִשׁוּת עֲצָמִית כָּלָל, וְהוּא מְבִין שְׂכָל הָאֲנִי שְׂלוֹ זֶה חֶלֶק אֲלֵקִי מִמַּעַל, שְׂה' מַחִיָּה בְּכָל רֵגַע מְחַדֵּשׁ, וְהַחֲבַר הוּא גַּם חֶלֶק אֲלֵקִי מִמַּעַל שְׂה' מַחִיָּה בְּכָל רֵגַע, וְאִם כֵּן, כְּמוֹ שְׂאוּהֵב אֵת עֲצָמוֹ, כֵּן אוּהֵב אֵת חֲבָרוֹ בְּאוֹתָהּ מְדָה מִמֶּשׁ, שְׂמִשִּׁיג בְּשִׂכְלוֹ בְּבִרְוֹר שְׂאֵין שׂוּם הַבְּדֵל עַל פִּי הָאֲמַת בִּינוֹ לְחֲבָרוֹ, וְשְׂבַאֲמַת ה' אֶחָד, וְכֹלִם נִכְלָלִים בְּה', וְאֵין מְקוֹם לְיִשׁוּת עֲצָמִית כָּלָל. וְכֵשֶׁם שְׂלֹא שִׁיךְ שְׂאָדָם יֵאָהֵב יָד אַחַת יוֹתֵר מִהַשְּׂנִיָּה, כֵּן לֹא שִׁיךְ שְׂיֵהוּדִי יֵאָהֵב אֵת עֲצָמוֹ יוֹתֵר מִחֲבָרוֹ, כְּשֶׁהוּא מִשִּׁיג שְׂהוּא וְחֲבָרוֹ הֵם בְּבַחֲינַת שְׂתֵי יָדִים שְׂמִחְבָּרִים לְקַבְּ"ה.

וְכֵן מובא בספר 'אמונת עתיך' (תשנ"ז ע' רכו) ש'וְאֵהְבֵת לְרַעַךְ כְּמוֹךְ" בְּגִימְטְרִיא "וְאֵהְבֵת אֵת ה' אֵלֵהֶיךָ". וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ דְּעַל יְדֵי אֵהְבֵת ה', מְגִיעִים לְדַרְגָּה שֶׁל וְאֵהְבֵת לְרַעַךְ כְּמוֹךְ, דְּרַעַךְ הוּא גַּם כֵּן חֶלֶק מָה' וְנִכְלָל בְּה'. וְכֵן מוֹבָא שֶׁם (ע' ז) שְׂוְאֵהְבֵת לְרַעַךְ כְּמוֹךְ בְּגִימְטְרִיא יַחֲיֶה" בְּמִלּוּי הָאוֹתוֹת יוֹ"ד חִי"ת דְּלִ"ת ה"י, דְּבַבְּחִינַת הַיְחִידָה מִתְיַחֲדִים כְּלָם, וּמְגִיעִים לְדַרְגָּה זֹה בְּשְׂלֵמוֹת.

וְכֵן מצינו בגמ' (שבועות לט.) כָּל יִשְׂרָאֵל עֲרַבִים זֶה בְּזֶה, דְּבַאֲמַת בְּשִׂרְשָׁם הֵם אֶחָד, וּמִמִּילָא כְּמוֹ שְׂיָד אַחַת בְּאָדָם עֲרַבָה לְיָד הַשְּׂנִיָּה,

היו נחשים על מקום התפלין. ומבאר לדברינו, דפרעה הרגיש את כח הקלפה במקום זה, לכן הניח שם נחשים.

מובא ב'תורה אור' (וישב כח.) ונהנה אנוחנו מאלמים אלמים בתוך השדה" שזה היה עבודת השבטים שהיו מבררין הניצוצין שנפלו בבחינת פרוז, והיו מעלין אותן בבחינת מין נוקבין, וזה הנקרא אלמה, דמתחלה היו השבטים מפרדים זה מזה, ועל ידי קשירה זו היו לאחדים, ועוד זאת שנקראת העלאת מין נוקבין בלשון "מאלמים אלמים", מלשון אלם, שאינו יכול לדבר, הואיל וענין העלאת מין נוקבין הוא בחינת בטול היש, שנתבטל ממש, להכליל בה, הרי אז הוא בבחינת אלם, שאינו יכול לדבר ולהשפיע לזולתו, בהיותו טרוד לקבל שפע לעצמו ובחינת בטול זה הוא על דרך משל העבר כשהוא בבטן אמו שאינו מהות בפני עצמו, רק אוכל ממה שאמו אוכלת. רואים מכאן את ענין התבטלות הניצוצות והעלאתם לה' שנהיו בבחינת מקבל בלבד, שאינו משפיע לזולתו, כמו אלם, כן באדם כשמגיע למדרגת ההתבטלות, הוא רואה בכל דבר את חסד ה' ואת יד ה', ומחשיב את עצמו כמקבל בלבד, ואינו מחשיב את עצמו למשפיע לזולתו, אף שבמציאות הוא המשפיע, אבל האמת שהקב"ה הוא זה שמשפיע את ההשפעה דרכו, והוא רק צנור בלבד.

נראה דיש שתי מדרגות בהתבטלות לה', יש מדרגה שאדם יש לו רצון משלו, אבל הוא מבין שרצון ה' הוא אחר, ועושה את רצון ה', וכנגד זה אמרו חז"ל (אבות ב, ד) עשה רצונו כרצונך, כדי שיעשה רצונך כרצונו, הינו שיש לו רצון עצמי, רק עושה את רצון ה', כמו שעושה את רצונותיו, וזוכה שה' יעשה את רצונותיו. ויש מדרגה יותר גבוהה, שאדם מגיע להכרה שלא שיך שיהיה לו רצון משלו כלל, מאחר והוא אינו מבין, ואינו יודע מה באמת טוב בשבילו, וממילא מתבטל לה' לגמרי, באופן שאין לו רצון עצמי כלל, ועל זה אמרו חז"ל (סם) בטל רצונך מפני רצונו, כדי שיבטל רצון אחרים מפני רצונך. הינו שמבטל רצונו לגמרי, ואין לו רצון עצמי כלל, וכשיש אחרים שמתנגדים אליו באיזה ענין, הם לא מתנגדים אליו, כי הוא בטל את עצמו כלפי ה', ואין לו מציאות עצמית כלל, וכל מי שמתנגד אליו, הוא מתנגד כנגד ה', ואם פן בודאי שיבטלו רצון אחרים מפני רצונו, שהוא רצון ה'.

וכן מובא בלק"ת (ראה לב.) "בנים אתם לה' אלקיכם", כי ברא כרעא דאבוה, הוא שנקלל ברצונו של אביו, בלי שום טעם ודעת, כמו בחינת רגל שבטל לגבי ראש, ואין לו רצון שלו כלל, וזהו בטל רצונך מפני רצונו, שבכדי שיאיר אל האדם בחינת פנימיות רצונו יתברך, צריך לבטל כל רצונותיו שלא יהיה לו רצון אחר כלל. ועוד מובא שם (במדבר א.) ענין עשה רצונו כרצונך, הוא מצד רצון התחתון, הנמשל מהשגת והשקלת לבותם, כל אחד מכחות הנפש המתלבש בגוף, והרי עדיו יש לו רצון נפרד בפני עצמו, אלא שאף על פי כן על ידי העמקת הדעת והתבוננות בגדולותו יתברך, יתפעל ויעשה בנפשו ולבו רצונו של מקום ברוך הוא, מה שאין פן ענין בטל רצונך וכו', הוא בחינת בטול והעברה לגמרי, שלא יהיה לו רצון עצמו כלל, כי אם רצון אחד לה' לבדו, דהינו שיהיה רצון עליון לבדו מאיר בו.

ובשביל להגיע לדרגה זו צריך אהבה גדולה לה' כמו, להבדיל אהבת חתן וכלה, שכל מחשבתם כל הזמן היא מה רצון זולתי, ואין אני יכול לשמח אותו, ולא רק מה אני מחיב כלפיו. וכשמגיעים לדרגה זו זוכים שה' מחזיר אהבה לאדם בבחינת "ישיש עליך אלהיך כמשוש חתן על כלה". וכן נראה דקריאת שמע מביאה את האדם לדרגה זו, שהאדם משיג שה' אחד ואין עוד מלבדו, לכן אומר הזהר (תיקונים כב:) שקריאת שמע היא בחינת נשואין ועונה, כפי שהארכנו במאמר 'חשמל ציצית'. וכן בארנו במאמר 'אין ושיבה בעזרה' שפרקדן לא יקרא קריאת שמע, כי לא שיך להראות ישות ולשכב פרקדן בזמן שהאדם מתבטל לה'.

לכאורה צריך להבין איך יתכן שמשה רבנו העניו מכל האדם כשקרח יוצא במחלקת נגדו הוא אומר לה', שיעניש אותו בענש מיחד ולא בענש רגיל, כמו שכתוב (במדבר כח) "ויאמר משה בזאת תדעון כי ה' שלחני לעשות את כל המעשים האלה כי לא מלבי: אם כמות כל האדם ימתון אלה ופקדת כל האדם יפקד עליהם לא ה' שלחני: ואם בריאה יבכא ה' ופצתה האדמה את פיה ובלעה אתם ואת כל אשר להם ויחדו חיים שאלה וידעתם כי נאצו האנשים האלה את ה'". לכאורה אין זה מראה על ענוה, שבגלל שהוא יצא נגדו צריך להראות לכל העולם את העניש המיוחד וכו'. ומבאר לדברינו כינון שמשה היה בתכלית ההתבטלות של "ונחנו מה", הוא הבין שרצון ה' כאן הוא להתפלל ולדרש את העניש המיוחד לקרח, ואף על פי שכלפי חוץ זה נראה כגאוה, אצל משה זה היה מתוך התבטלות אמיתית, והקב"ה דבר מתוך גרונו, וכפי שרואים שה' קבל את תפלתו.

וכן שמעתי מזקני הרה"ח ר' מנדל בריקטא זצ"ל שקרח אמר "מדוע תתנשא", היינו שמשה הוא בעל גאוה, והוא יותר ענו ממשה, וכינון שמשה הוא "ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה", אמרו לקרח, על האדמה משה הוא העניו הגדול ביותר, וכינון שטענת שאתה יותר ענו, היינו יותר שפל ונמוך, עליון להפגס בתוך האדמה.

וכן כתוב (במדבר יב, ב) "ויאמרו הרק אך במשה דבר ה' הלא גם בנו דבר וישמע ה'". רואים כאן את מדרגת ההתבטלות של אהרן ומרים, שלא אמרו אלינו דבר ה', אלא "בנו דבר", שה' כפיכך דבר בתוכם והעביר דרכם בגאוה, והם רק צנור ולא ישות המקבלת.

מובא בספר 'ביום השמיני' (ע' קנג) פרוש בשם ה'חתם סופר' על הגמ' (סוטה ה.) שתלמיד חכם צריך שיהיה לו אחד משמונה שבשמיניות של גאוה, שהפונה למצות מילה, שנתנת לשמונה ימים, והיא המצוה השמינית שבתורה, לאחר ז' מצוות בני נח. ועל דה זוכים לפתוב "מי יעלה לנו השמימה" ר"ת מיל"ה. הינו שעל ידי המילה זוכים לגאון דקדשה, וגאוה זו אומרת הגמרא, שצריכה להיות לתלמיד חכם. ונראה להוסיף דמצות מילה מחברת את האדם לה', ובכח מצוה זו האדם יכול להגיע למדרגת ההתבטלות שאין לו מעצמו כלום מלבד האלקות שמאירה בו, ולאחר שהוא מגיע לדרגה זו הוא יכול להתגאות, דגאוה זו היא גאוה כפיכך של ה' ולא גאוה שלו, ולכן הגמרא אומרת שזה שיך לתלמיד חכם בלבד, דדרגה זו אינה דרגת כל אדם. וכן מובא בשם הבעש"ט (הובא במעינה של תורה פ' קדושים) על הגמ' (יומא כג.) כל תלמיד חכם שאינו נוקם ונוטר

כְּנָחַשׁ אֵינוֹ תִלְמִיד חָכָם, וְכֵן עַל הַמְשָׁנָה (אבות ב, טו) **הָיָה זְהִיר בְּגַחְלָתוֹ וְכוּ' וְעִקִּיצָתוֹ עִקִּיצַת עֵקֶרֶב,** שְׁלֹכֵן הַתִּלְמִיד חָכָם כְּשֶׁנוֹקֵם וְנוֹטֵר וְעוֹקֵץ הוּא כְּנָחַשׁ וְעֵקֶרֶב, דְּנָחַשׁ וְעֵקֶרֶב אֵין לָהֶם הַנָּאָה עֲצִמִית בְּעִקִּיצָתָם, כַּמּוּבָא בְּגִמ' (יומא עה.) **דְּנָחַשׁ אָפְלוֹ אוֹכַל כָּל מַעֲדָנֵי עוֹלָם טוֹעִים בָּהֶם טַעַם עֵפֶר.** וְכֵן הַתִּלְמִיד חָכָם אֲסוּר שִׁיְהִי לוֹ הַנָּאָה וְאִינְטֵרְס עֲצִמִי, כְּשֶׁנוֹטֵר וְעוֹקֵץ, אֲלֵא רַק לְשֵׁם שָׁמַיִם, לַעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹן ה' בְּלִבָּד, לְלֵא נְגִיעָה עֲצִמִית, וְלֵא הַנָּאָה עֲצִמִית.

כְּתוּב (בראשית כט, לה) **"וַתַּהַר עוֹד וַתֵּלֶד בֵּן וַתֹּאמֶר הַפַּעַם אוֹדָה אֶת ה' עַל כֵּן קָרָאתִי שְׁמוֹ יְהוּדָה וַתַּעֲמֵד מְלֻדָּת",** וְלִכְאוּרָה מְדוּעַ כְּתוּב **"וַתַּעֲמֵד מְלֻדָּת",** הֲרִי לֵאָה לְלֵדָה אַחֵר כֵּן אֶת יִשְׁשַׁכָּר זְבוּלוֹן וְדִינָה, נִרְאָה לְפָרֵשׁ שְׁבַלְדַת יְהוּדָה לֵאָה הַגִּיעָה לְמַדְרַגַּת הַבְּטוּל, וְזֶה שְׁאֵמְרָה **"הַפַּעַם אוֹדָה אֶת ה'",** שֶׁהוֹדְתָה שֶׁהַכֹּל מֵאֵת ה', וְגַם מֵהַאֲדָם פּוֹעֵל בְּעוֹלָם וּמְשִׁיעַ לְזוּלָת, וּמוֹלִיד וְכוּ', זֶה לֹא הָאֲדָם עוֹשֶׂה אֶת הַפַּעֲלָה, אֲלֵא הַקֶּבֶ"ה, וְהָאֲדָם הוּא רַק כְּלִי וְצִנּוֹר בִּיד ה' לְהַבִּיא שִׁפְעַ זֶה לְעוֹלָם. וְזֶה שְׁכַתוּב **"וַתַּעֲמֵד מְלֻדָּת",** שֶׁהִיא הַגִּיעָה לְמַדְרַגָּה שֶׁהִיא לֹא מוֹלִידָה, אֲלֵא הַקֶּבֶ"ה מוֹלִיד, וְהִיא רַק צִנּוֹר, וּבְלִדַת יְהוּדָה זְכָתָה לְמַדְרַגָּה זוֹ דְּמַלְכוּת בֵּית דָּוִד שְׁבָאָה מִיְהוּדָה הַצְּטִינָה בְּמַדְרַגָּה זוֹ כְּדַלְקָמֶן.

מוּבָא בְּסִפְר 'קִדְשֵׁת לוי' (אבות) **"וְדוֹד מְכַרְכֵּר בְּכָל עֵז לִפְנֵי ה' כִּי דוֹד הָיָה בְּבַחֲיִנַת בְּטוּל לִפְנֵי ה' בִּירְאָה עֵילָאָה בְּבַחֲיִנַת בְּטוּל בְּמַצִּיאוֹת, וְלִכֵּן הָיָה מְכַרְכֵּר בְּכָל עֵז, הֵינּוּ שֶׁהָיָה לוֹ כְּלוֹת הַנֶּפֶשׁ וּבְטוּל בְּמַצִּיאוֹת.** רואים שֶׁהַרְקוּד שֶׁל דוֹד **"מְכַרְכֵּר"** מְסַמֵּל אֶת הַהֲתַבְטָלוּת שֶׁלוֹ בְּבַחֲיִנַת כְּלוֹת הַנֶּפֶשׁ עַד שֶׁאֵין לוֹ מַצִּיאוֹת כָּלֵל. וְכֵן בְּרִקּוּד נוֹתְנִים יָדַיִם זֶה לְזֶה וּמַתְחַבְּרִים יַחַד, לְרַמֵּז שֶׁכֵּלֵם נִכְלָלִים בְּה' אֶחָד וְאֵין מַצִּיאוֹת שֶׁל נִפְרָדִים כָּלֵל. וְכֵן **מְכַרְכֵּר**, ס"ת הַפְּסוּקִים (דברים יז, טו) **"שׁוֹם תִּשִּׂים עֲלֵיךְ מֶלֶךְ אֲשֶׁר יִבְחַר ה' אֱלֹהֶיךָ".** (ש"א יב, יד) **"הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר מֶלֶךְ עֲלֵיכֶם אַחֵר ה' אֱלֹהֵיכֶם".** לְרַמֵּז שֶׁתְּכוּנָה זוֹ הִיא הַנּוֹצְרֶת אֲצֵל הַמֶּלֶךְ. וְכֵן הַכְּתוּב (אסתר ג, ב) **"וְכָל עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ כִּרְעִים" ס"ת מְכַרְכֵּר** דְּכָל מְקוֹם שֶׁנִּכְתַּב הַמֶּלֶךְ בְּמִגְלַת אֲסֶתֶר רֹמֵז עַל הַקֶּבֶ"ה. וְכַתּוּב זֶה מְרַמֵּז עַל הַפְּרִיעָה וְהַהֲתַבְטָלוּת לְקַב"ה שֶׁנֶּעֱשִׂית דְּרַךְ בַּחֲיִנַת מְכַרְכֵּר.

וְכֵן נִרְאָה לְבָאָר הַכְּתוּב (תהלים קטז) **"אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי ה' בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים",** דְּהֵאָרְץ שֶׁרְשָׁה מְעוֹלָם הַרְצוֹן שֶׁלְמַעֲלָה, כְּדַמְשַׁמַּע בְּזִהַר (בראשית יב) **"וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לִיבְשָׁה אֶרֶץ" בְּאוֹתוֹ יַחֲוֹד שְׁלִמְטָה,** אֶרֶץ רְצוֹן שֶׁלֵם כְּפִיאוֹת. וְדוֹד הַמֶּלֶךְ הַתְּפַלל שִׁיזְכֶּה לְהַתְהַלֵּךְ בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים, הֵינּוּ עוֹלָם הַרְצוֹן הַעֲלִיוֹן, לְדַעַת אֶת רְצוֹן ה' הָאֲמִתִּי וְלַהֲתַבְטָל אֵלָיו.

נִרְאָה לְבָאָר מַעֲלַת דָּוִד עַל שְׂאוּל, דָּאָף שֶׁשְׂאוּל הָיָה מְשִׁיחַ ה', וְנִבִּיא ה', וְהָיָה אָדָם גְּדוֹל מְאֹד, בְּכָל אִפְן הַהֲתַבְטָלוּת, וְהַהֲכַנְעָה לְה' וְלְרְצוֹן ה' בְּאִפְן מַחְלָט הִיָּתָה אֲצֵל דָּוִד יוֹתֵר. דְּדוֹד לֹא הָיָה לוֹ רְצוֹן עֲצִמִי כָּלֵל, וְכָל כְּלוֹ הַתְּבַטָּל לְרְצוֹן ה' כְּפִי שְׁנִבְאָר. לְכְאוּרָה צְרִיךְ לְהִבִּין הַנְּהַגַת דָּוִד לְאַחַר שִׁזְכֶּה לְמַשַּׁךְ בְּשִׁמּוֹן הַמְשַׁחָה עַל יָדֵי שְׂמוּאֵל, וְזָכָה לְהֵרֵג אֶת גִּלְיָת, וְלַהֲיֹוֹת חַתָּן הַמֶּלֶךְ, וְזָכָה לְהוֹשִׁיעַ אֶת יִשְׂרָאֵל מִיַּד אֲנָשֵׁי קַעִילָה, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (שמואל א, יח, יז) **"וַיְהִי דוֹד לְכָל דְּרָכּוֹ מְשִׁפִּיל וְה' עִמּוֹ",** וְלְאַחַר כָּל זֶה שְׂאוּל רוֹדֵף אוֹתוֹ לֹא סָבָה, עַד שֶׁצְרִיךְ לְבָרַח וְלַהֲתַחַבֵּא בְּמַעְרוֹת, וְלִסְבֵּל צָרוֹת וְיִסּוּרִים, וַיֵּשׁ לוֹ שְׁתֵּי הַזְדַּמְנִיּוֹת לְהֵרֵג אֶת שְׂאוּל, וְעַל פִּי דִין בּוֹדָאֵי הָיָה מֵתָר לוֹ, כִּי הִבָּא לְהֵרֵג הַשֶּׁכֶם

וְהֵרֵגוּ, וְאָף שֶׁשְׂאוּל הָיָה מְשִׁיחַ ה', גַּם דָּוִד הָיָה מְשִׁיחַ ה'. וְכֵן יָדַע שְׂאָם יְהֵרַג אֶת שְׂאוּל הוּא יְהִיָּה לְמֶלֶךְ, וּבְכָל זֹאת אֵינְנוֹ הוֹרֵג אֶת שְׂאוּל, וְאָף מְזַהֵר אֶת אֲנָשָׁיו לֹא לְגַעַת בְּמְשִׁיחַ ה', כֵּל זֶה מַחֲמַת הַהֲתַבְטָלוּת לְה', שֶׁלֹּא עֲרַב אֶת הָאִינְטֵרְס הַפְּרִטִי שֶׁלוֹ כְּדִי לְהֵרֵג אֶת שְׂאוּל, וְאָף שֶׁעַל פִּי דִין הָיָה מֵתָר לוֹ, אָמַר דָּוִד שְׂאָם ה' רוֹצֵחַ לְהַמְלִיכּוֹ בְּמִקּוֹם שְׂאוּל, יֵשׁ לְה' הִרְבֵּה דְרָכִים, אֲבָל הוּא אֵינְנוֹ מַעֲנִין לְגַעַת בְּמְשִׁיחַ ה'. כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (שמואל א, כו, יא) **"חֲלִילָה לִי מֵה' מִשְׁלַח יָדִי בְּמְשִׁיחַ ה' וְגו', וַיֹּאמֶר דָּוִד חִי ה' כִּי אִם יִגְפְּנוּ, אוֹ יוֹמוּ יְבוֹא וְנָמַת, אוֹ בְּמַלְחָמָה יָרֵד וְנִסְפָּה".**

וְדוֹד הַסְתַּפַּל עַל כָּל הַיְסוּרִים שֶׁהֵם בָּאִים מֵה', וְשְׂאוּל רַק הַשְּׁלִיחַ, וְכֵמוֹ שֶׁמְצִינּוֹ לְאַחַר שֶׁשְׁמַעִי בֵּן גֵּרָא קָלַל אֶת דָּוִד, כְּתוּב (שמואל ב, טז, ז) **"הִנְחוּ לוֹ וַיִּקְלַל כִּי אָמַר לוֹ ה'".** רואים אֶת הַהֲסַתְפָּלוּת שֶׁל דָּוִד עַל הַצָּרוֹת וְהַיְסוּרִים שֶׁהֵם בָּאִים מֵה', וְשְׁמַעִי בֵּן גֵּרָא הוּא רַק שְׁלִיחַ, וְכֵן שְׂאוּל הוּא רַק שְׁלִיחַ מֵה' לְהַבִּיא לוֹ יְסוּרִים, וְלִכֵּן אֵין לַעֲשׂוֹת שׁוּם דְּבָר לְהַתְחַבֵּם נֶגְדַת ה', אֲלֵא לְהַתְּבַטָּל לְה', וְלִתֵּת לְה' לַעֲשׂוֹת בְּדַרְכֵי שְׁה' מִבִּין.

וְכֵן לְאַחַר שֶׁשְׂאוּל נִהְרַג בְּמַלְחָמָה, כְּתוּב (שמואל ב, א, יא) **"וַיַּחֲזֵק דָּוִד בְּבִגְדוֹ וַיִּקְרָעֵם וְגַם כָּל הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר אִתּוֹ: וַיִּסְפְּדוּ וַיִּבְכּוּ וַיִּצְמּוּ עַד הָעֶרֶב עַל שְׂאוּל וְעַל יְהוֹנָתָן וְגו'",** וְאָף שֶׁלְכְאוּרָה עֲכָשׁוּ דָוִד הָיָה צְרִיךְ לְשַׁמַּח, שֶׁשְׂאוּל אוֹיְבוֹ הַגְּדוֹל, שֶׁמְנַסֶּה לְהֵרֵגוֹ, נִהְרַג בְּמַלְחָמָה, וְדוֹד בּוֹכָה וְצֹם וְכוּ', כִּינּוֹן שֶׁאֲצֵל דָּוִד הָאִינְטֵרְס הָאִישִׁי לֹא קָיָם וְזֶה לֹא מוֹבִיל אֶת מַעֲשָׂיו. וְכִשְׁשְׂאוּל מְשִׁיחַ ה' וּמֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל, נִהְרַג, צְרִיךְ לְהַסְפִּיד, וְלִבְכּוֹת, וְלַצּוֹם, וְלִקְרָעַ פְּדִיו, וְכָל הַיְסוּרִים שֶׁשְׂאוּל יָסַר אֶת דָּוִד הֵיוּ מֵה', וְשְׂאוּל הָיָה רַק הַשְּׁלִיחַ, וְאֵין זֶה שִׁיךְ לְעַנּוֹן מִיתָתוֹ.

מֵה שְׂאִין כֵּן אֲצֵל שְׂאוּל, כֵּל רְדִיפוֹתָיו נֶגְדַת דָּוִד הֵיוּ בְּגַלְל שֶׁלֹּא רָצָה שְׂדוֹד יִירֵשׁ אֶת הַמַּלְכוּת, וְאָף שִׁיתְכּוֹן שֶׁהָיָה לוֹ הַתֵּר עַל פִּי דִין לְהֵרֵג אֶת דָּוִד, מִשׁוּם מוֹרָד בְּמַלְכוּת (ע' ב"ר לב, א), אֲבָל זֶה לֹא הִיָּתָה הַסְּבָה שֶׁהוֹבִילָה אוֹתוֹ נֶגְדַת דָּוִד, וּמֵה שֶׁהוֹבִיל אוֹתוֹ הָיָה הָאִינְטֵרְס הַפְּרִטִי שֶׁלוֹ. כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (שמואל א, כ, כט - ל) **"וַיַּחֲרֹ אָף שְׂאוּל בִּיהוֹנָתָן וַיֹּאמֶר לוֹ בֵּן נַעֲנֹת הַמַּרְדּוֹת הֲלוֹא יָדַעְתִּי כִּי בַחֵר אֶתְּהָ לְבֵן יִשִׁי, לְבָשְׁתְּךָ, וְלִבְשַׁת עֲרוֹת אִמְךָ: כִּי כָל הַיָּמִים אֲשֶׁר בֵּן יִשִׁי חִי עַל הָאֲדָמָה, לֹא תִכּוֹן אֶתְּהָ וּמַלְכוּתְךָ, וְעַתָּה שְׁלַח וְקַח אוֹתוֹ אֵלַי כִּי בֵן מוֹת הוּא".** רואים שֶׁהַסְּבָה שֶׁהוּא בֵּן מוֹת כִּי לֹא רָצָה שְׂדוֹד יִירֵשׁ אֶת הַמַּלְכוּת. וְכֵן הַכְּתוּב **"לוֹ בֵּן נַעֲנֹת הַמַּרְדּוֹת"** ר"ת **לְבָנֵיהָ** הַמְּסַמֵּלֶת אֶת הַמַּלְכוּת, דְּטַעֲנַת שְׂאוּל עַל יְהוֹנָתָן הִיָּתָה שֶׁהוּא מַעֲבִיר אֶת הַלְּבָנָה לְדוֹד.

וְכֵן בְּמַעֲשָׂה עִם אֲגַג מֶלֶךְ עַמְלֵק, שֶׁשֶּׁם הַפְּסִיד שְׂאוּל אֶת הַמְּלוּכָה מִשׁוּם שְׁחַמֵּל עַל אֲגַג וְעַל מִיטֵב הַצֹּאן, הַסְּבָה שְׁחַמֵּל עֲלֵיהֶם הִיָּתָה אִינְטֵרְס פְּרִטִי שֶׁלוֹ, כִּי רָצָה לְמַצֵּא חוֹן בְּעֵינֵי הָעַם. כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (שמואל א, טו, טו) **"אֲשֶׁר חַמֵּל הָעַם עַל מִיטֵב הַצֹּאן וְהַבָּקָר לְמַעַן זְבַח לְה' אֱלֹהֵיךְ",** וְאָף שִׁיתְכּוֹן שֶׁהָיָה שׁוֹגֵג, שֶׁחֲשַׁב שְׁמַתָּר, כַּמּוּבָא בְּגִמ' (יומא כב:) שֶׁשְׂאוּל אָמַר בְּהֵמָה מֵה חֲטָאָה, בְּכָל אִפְן הַסְּבָה שֶׁהַפְּסִיד אֶת הַמַּלְכוּת לֹא הִיָּתָה בְּגַלְל הַחֲטָא עֲצָמוֹ, שְׂאָם כֵּן מְדוּעַ הִתְשׁוּבָה לֹא הוֹעִילָה, אֲלֵא בְּגַלְל הַסְּבָה שֶׁהוֹבִילָה לְחֲטָא, וְהִיא, חֲסִיר הַהֲתַבְטָלוּת הַמַּחְלָטָה לְרְצוֹן ה' לְלֵא שׁוּם שְׁקוּלִים. וְכֵן נִרְאָה דְשְׂאוּל הִבִּין אֶת שֶׁרֵשׁ חֲטָאוֹ, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (שם כה) **"וְעַתָּה שָׂא נָא אֶת חֲטָאתִי וְשׁוּב עִמָּי וְאֶשְׁתַּחֲוֶה לְה'",** וְעַנּוֹן הַהֲשַׁתְחַוָּאָה הִיא

התבטלות לה', כמובא ב'תניא' (פ"ט), שאדם מראה שאין לו ישות עצמית כלל ומתבטל לה'.

וכן מובא מהרה"ג ר' נח גד וינטרוב שליט"א שה'חדושי הרי"ם' שאל את האדמו"ר מרוזין מדוע שאול לא הרג את אגג, ומדוע הוא אמר (שם יג) **"הקיימתי את דבר הויה"** אם הוא לא קיים, וענה לו ששאול רצה שישאר אגג בעולם כדי שכלל ישראל יזכו לגס פורים. ומרמז בכתוב **"הקיימתי את דבר הויה"** שכלל ישראל יזכו ל"קיימו וקבלו" של פורים. ונראה להוסיף על פי דברינו שלשאול היה כאן אינטרס אישי, שידע שגס פורים יבוא ממרדכי ואסתר שהם מזרעו, לכן הוא לא רצה לכלות את אגג. וזה דומה למה שמצינו במדרש (תנחומא קרח ה') על קרח שחטא נגד משה כי ראה שיצא מזרעו שמואל הנביא ששקול כמשה ואהרן. דחטאים אלו היו בגלל אינטרס אישי שראו ברוח הקדש.

מצינו בגמ' (מגילה יב:) **רבא אמר פנסת ישראל אמרה לאידך גיסא ראו מה עשה לי יהודי ומה שלם לי ימיני, מה עשה לי יהודי דלא קטליה דוד לשמעאי, דאתיליד מיניה מרדכי, דמיקני ביה המן. ומה שלם לי ימיני דלא קטליה שאול לאגג, דאתיליד מיניה המן דמצער לישראל.** נראה דהגמ' מרמזת שגס נס פורים בא לעולם בזכות דוד ולא בזכות שאול, אף על פי ששאול כביכול דאג שהמן יהיה בעולם, ובלי המן לא היה פורים. הגמ' מרמזת שהכל התחיל מקנאת המן במרדכי, ומי שהביא את מרדכי לעולם היה דוד שלא הרג את שמעי בן גיאה שממנו נולד מרדכי. דבזכות מדרגת ההתבטלות של דוד הוא השאיר את שמעי בעולם, ומזה צמח גס פורים. לרמז שמי שפועל לפי נגיעותיו האישיות אינו זוכה לכלום, אבל מי שמתבטל לה' ואינו מתיחס לנגיעותיו, הוא בסוף זוכה לדברים הגדולים.

וביתר עמק מובא ברש"י על הגמ' שם שהמעלה של דוד היה שאף על פי ששמעי היה חייב מיתה דוד לא הרגו, וכן משמע מהגמ' שהיתה טענה על מרדכי שהתגרה בהמן וגרם קנאה שספנה את כל כלל ישראל, דמרדכי היה יכול להתחמק מהמן ולא להשתחוות לצלם שעליו בתחבולות. נראה דיש כאן רמז שבזכות שדוד התעלה מעל עצמו בדרגה גבוהה ולא הרג את שמעי אף על פי שהיה חייב מיתה, כיון שחשש מנגיעה כדבארנו, בזכות זה יצא מרדכי שהתעלה מעל עצמו בדרגה גבוהה ועשה דבר שלא היה חייב. ואף על פי שהיתה טענה עליו שספן את עם ישראל, ה' סובב הכל לטובה וזכינו לגס פורים, דכשעושים לשם שמים באמת, ה' מסובב את הכל לטובה.

מצינו בגמ' (יומא כב:) **בשעה שאמר לו הקדוש ברוך הוא לשאול "לך והפיתה את עמלק", אמר ומה נפש אחת אמרה תורה הבא עגלה ערופה, כל הנפשות הללו על אחת כמה וכמה.** נראה לבאר דמובא ברבנו בחיי (דברים כא, א) שערפית העגלה היא בבחינת שיעיר לעזאזל. ובארנו במאמר 'חשמל מילה' ששיעיר לעזאזל נותן ניקה לעשו ועמלק שלא יקטרגו על ישראל. נראה דשאול רמז בדבריו שהוא משאיר את עמלק כפי שרואים בעגלה ערופה שצריך לפעמים לתת ניקה לקלפת עמלק כן הוא משאיר חלק מהם בעולם באותה בחינה. וכל זה היה מנגיעותיו האישיות כדבארנו דכשיש לאדם נגיעה הוא מחפש התר על פי התורה לעשות כרצונו.

מצינו בגמ' (יומא כה.) **אין ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד בלבד.** נראה לבאר את אסור הישיבה בעזרה לכל אדם, מאחר שבבית המקדש היתה השראת השכינה, וגלוי אלקות במוחש, היה צריך להראות התבטלות, והכנעה לה', ולכן היו משתחוים במקדש, ובפרט השתחויה בפשוט ידים ורגלים, דהשתחויה מסמלת התבטלות מחלטת לה'. כמובא ב'תניא' (פ"ט) **השתחוואה היא בבחינת אצילות, כי היא ענין בטול באורו ית', להיות חשיב קמיה כלא ממש.** ולכן היה אסור לכל אדם לשבת בעזרה, דכשאדם יושב, הוא מראה על ישות עצמית יותר משעומד, דבעמידה יש יותר התבטלות והכנעה. ולמלכי בית דוד היה מתר לשבת, דאצל מלכי בית דוד היתה ההתבטלות באופן מחלט, כמו שכתוב (תהלים קט, כב) **אצל דוד "כי עני ואביון אנכי",** וכן אצל מלך המשיח כתוב (זכריה ט, ט) **"עני ורכב על חמור",** ועני זה לא עניות בממון, אלא דלית ליה מגרמיה כלום, ומתבטל לגמרי לה', ואין לו ישות עצמית כלל, ולכן יכלו לשבת בעזרה, דגם כשישבו היתה אצלם התבטלות מחלטת בפנימיות, והישיבה לא השפיעה עליהם כלל.

מצינו בגמ' (ברכות לד:) **המלך פיון שפרע שוב אינו זוקף שונאמר "ויהי ככלות שלמה להתפלל וגו' קם מלפני מזבח ה' מפרע על ברפיו".** וברש"י שם **כל מה שהוא גדול ביותר צריך להכניע ולהשפיל עצמו,** רואים את ההכנעה וההתבטלות המחלטת, שהיו אצל המלך דוקא, כיון שפרע, והשתחוה נשאר במצב של השתחויה, עד סוף התפלה.

מובא ב'אנציקלופדיה תלמודית' (כרך א' ע' תרכו) שהתור ישיבה בעזרה הוא למלכי בית דוד בלבד, ולא למלכי ישראל, ומבאר לדברינו דרך מלכי בית דוד שהיתה אצלם התבטלות מחלטת לה' תמיד, אפלו כשהיו יושבים לא היה צריך להראות התבטלות בעמידה והיה מתר לשבת, מה שאין כן אצל מלכי ישראל.

מובא ברמב"ם (הל' מלכים פ"ג ז) **מלכי בית דוד דנין אותן, ומעידין עליהן, אבל מלכי ישראל גזרו חכמים שלא ידון, ולא דנין אותן, ולא מעיד, ולא מעידין עליו, מפני שלבן גס בהן, ויבוא מן הדבר תקלה והפסד על הדת.** רואים שאצל בית דוד דנין אותן, ומעידין עליהן, כיון שהם ענוים, ויש אצלם התבטלות וההכנעה לה', ולא חששו לדון אותם, שנדאי יקבלו את הכרעת הדיון, מה שאין כן מלכי ישראל שלבן גס בהן.

כתוב (ש"ב ו, ט) **"ותצא מיכל בת שאול לקראת דוד ותאמר מה נכבד היום מלך ישראל אשר נגלה היום לעיני אמהות עבדיו פהגלות נגלות אחד הרקים: ויאמר דוד אל מיכל לפני ה' אשר בחר בי מאביך ומכל ביתו לציות אתי נגיד על עם ה' על ישראל ושחקתי לפני ה'".** ושמעתי פרוש על זה מהרה"ג ר' יחיאל זק"ש שליט"א שדוד רמז למיכל שזה גופא שהוא רקד והתבזה לפני ארון ה', זאת הסבה שה' בחר בו ולא באביה שאול, דהנהגה זו מסמלת את ההתבטלות של דוד שהיתה חסרה לשאול. וכן מובא בספר 'אמונת עתיד' (תשנ"ז ע' נ) **שמשיח** במלוי האותיות בגימטריא **כי ה' אמר לו קלל את דוד.** דבזכות שדוד הגיע לדרגה זו, זכה להיות משיח. וכן מובא בספר 'שבט מוסר' (פרק כ' אות יט) בשם מדרש שדוד זכה להיות רגל רביעי במרכבה, כשאמר **"ה' אמר לו קלל".**

**בעזרת השם יתברך
הופיע ויצא לאור
ספר 'סוד החשמל' ה' חלקים
לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתות**

קרוב לארבעת אלפים עמודים ברוב פאר והדר.
הספר מנוקד וההדפסה מאירת עינים.
מאמר 'פתח לסדור הרש"ש' מורחב עם ציורים וביאורים חדשים.
מאמר 'סוד החצי' מועשר בהרבה הוספות חדשות.
מאמרים חדשים שטרם ראו אור.
מפתחות מיוחדים לאלפי ראשי תיבות וסופי תיבות בתנ"ך לפי סדר הפרשיות.

ניתן להשיג בירושלים

משפחת פיש רחוב גבעת שאול 30 טל 026537343

משפחת פיש רחוב גבעת משה 12 טל 025373351

בבני ברק

משפחת פיש רחוב קוטלר 21 פינת הרב שך 036188995

טל למשלוחים: 0573109982

בארה"ב הפצה דרך וגשל משה שטרנליכט 7188530525

כמות מצומצמת תימכר במחיר מסובסד של 80 שקל בלבד לסט. כל הקודם זוכה

